

DES DE NORUEGA...

Tota la història va començar quan vaig acollir en Frederik Kinnbo a casa meua, aquell suec tan simpàtic que va venir a fer una estada a la Joviat. A partir de llavors, és clar, ell em va convidar a anar a casa seva i em va venir la il·lusió d'anar a buscar feina a Suècia. En Toti s'hi va apuntar ràpid quan va saber les meves intencions. Quan vam acabar l'Escola, vam treballar tot l'estiu i, cap al setembre, el vaig trucar i li vaig dir: «Tu, què hem de fer?». Al cap d'una hora, ja havíem comprat els bitllets pel 9 d'octubre i sense adonar-nos-en ja estàvem a Girona enlairant-nos sense saber quan tornaríem a veure les nostres terres catalanes. Vam arribar a Suècia, vam agafar un autobús en direcció a Estocolm, on ens esperava en Frederik. I allà estava mig mort de fred! Estocolm ens va semblar preciós, tot i fer un dia tapat i lleig. En fi, vàrem agafar el tren en direcció a Enköping, el poble d'en Frederik, i vam sopar a casa dels seus pares, que ens van convidar a viure a casa dels avis. Ens hi van portar i ens vam trobar amb una casa impressionant amb sauna inclosa i cotxe al garatge per nosaltres sols! Els seus avis tenen moltes cases i en aquella no hi vivien en aquella època de l'any.

L'endemà vam visitar el poble i ens vam instal·lar degudament. Les dues setmanes següents vam estar buscant feina com bojos, vam estar dos cops a la ciutat d'Estocolm i vam passar per tots els hotels que hi havia a la ciutat, un per un, demanant pel cap de cuina o pel director de l'hotel i exposant la nostra situació. Vam fer el mateix a Vasteras i a Uppsala, unes ciutats maquíssimes. Fins i tot, vam fer contactes en un restaurant espanyol. El propietari coneixia un comercial extremeny que també ens va estar buscant feina sense sort. Cal dir que, a tot arreu, ens deien que érem immigrants i que si no sabíem el suec, res de res. Vam anar a l'antiga escola de cuina d'en Frederik perquè ens ajudessin amb la mateixa desventura... Un periodista amic de la família del Frederik ens volia fer una entrevista per explicar la nostra deplorable situació, ja que veníem de la potència mundial en gastronomia amb uns currículums impecables i no ens volien enlloc. Mai vam ser a temps de fer l'entrevista, per sort!

Durant aquest temps, vàrem fer un parell de càterings per a gent de diners d'allà el poble mateix, que volien fer un sopar de cuina espanyola i servits a cos de rei. Evidentment, ens van pagar molt correctament.

En total, vam visitar 56 hotels en persona. En devíem veure 50 més, però que no tenien cuina i, per tant, no hi havia lloc per a nosaltres. Els nostres compatriotes no sé ni quants restaurants van buscar sempre amb la mateixa sort.

Un matí, però, em trucà el propietari del restaurant espanyol dient que ell ens podria mirar de donar dos dies de feina a la

setmana, però amb això no ens pagàvem un pis, i no podíem estar sempre vivint a casa en Frederik. Per això, ens vam posar una data límit a partir de la qual, si no trobàvem feina, tornaríem. Aquesta data era l'1 de novembre.

Seguidament, em tornà a trucar el propietari del restaurant i em donà una molt bona idea: buscar hotels a les pistes d'esquí, que estarien colgats de feina i agafarien qui fos. I així vam començar a buscar de nou. Els vam buscar per internet, ja que no podíem anar fins al nord per, potser, no trobar feina, i vam enviar correus a 16 hotels més que ens van explicar el mateix «conte» que els altres... Però en Frederik va trobar un hotel de Noruega just al límit, era el que feia 73. Al cap de mitja hora, em va trucar el director general del grup hoteler Røros Hotel i ens va proposar quan volíem començar i ja vam buscar bitllet de bus per anar a Noruega, sols, sense saber qui ens esperaria a la parada del bus, ni com seria l'hotel on anàvem, ni quina feina fariem, ni per quant de temps. Deixàvem enrere Suècia i ens esperaven deu hores d'autobús en direcció a Noruega.

Per fi, vam arribar i no sabíem qui buscàvem. Evidentment, ell ens va veure abans: dos catalans perduts allà, enmig d'aquella gent, es veien d'una hora lluny. Vam agafar el cotxe i avall. De camí, ens va explicar que s'havia donat la coincidència que havia rebut els nostres currículums l'endemà que el director de l'escola d'en Frederik, –on també havia anat ell–, l'hagués trucat comentant-li que dos espanyols buscaven feina. Precisament, mentre estava pensant posar-se en contacte amb nosaltres, havia rebut les nostres referències i això l'havia fet decidir. També ens va explicar que ell havia estat viatjant pel món per aprendre més de la cuina i que havia agraït molt a tots els llocs que l'havien rebut i l'havien ajudat. Per això, ens va ajudar i, deixant de banda que el director d'aquella escola té la Joviat com a món de déus, li vaig dir que érem el millor que podia trobar.

Al final, hem acabat sabent que és un dels cuiners de més renom de Noruega, surt en llibres i revistes i a la televisió, com l'Arguiñano. Els hotels de la seva companyia són força coneguts i cada dia milloren més.

L'hotel és molt gran i té un centre de conferències. Per la gent del poble, és com un Món Sant Benet –perquè m'entengueu–, i cada any ve una colla de suecs a fer pràctiques a l'hotel durant tres setmanes. Els donen menjjar i allotjament

Sense saber com ens vam trobar en el poble més fred de Noruega i amb més gruix de neu! Vam començar vivint a l'hotel i ara ja tenim el nostre pis i tot! La gent de la cuina són molt simpàtics i tothom ens tracta molt bé. Naturalment, som «los espanyoles» i tothom ens coneix. Estem molt

bé i tenim molta feina –jo crec– per força temps. Anem esquivant la crisi europea ja que sembla que aquí no hi picarà pas!

En fi, m'he allargat a base de bé, però volia explicar tota la història i n'he fet només un petit resum.

Guideu-vos molt tots i una abraçada des de Noruega! *Gor det bra!*

*Jaume Padrisa Prieto.
Exalumne d'Hoteleria*

Tar en spansk en på toppen

Vintermånedene er ikke helt de samme i den norske fjellheimen som på den spanske solkysten. Men våre to spanske kokker trives likevel godt. Ja, hvis vi ser bort fra snøen da.

– Snøen var fin å se på de første dagene. Men nå...
Jaume Padrisa Prieto fornemlig krymper seg sjøl om snøen er på god avstand utenfor vinduene.

For en som er vant med sne kanskje en dag i året kan man skjønne at det er litt av en omstilling å komme til Røros. Men han trives likevel godt.

– Jeg trives godt på kjøkkenet på Røros Hotell, og har mange trivelige kolleger, forteller han. Det er ikke alltid kommunikasjonen går like greit, men det løser seg alltid.

– Nico er spesielt enkel å kommunisere med, forteller han. Det går i engelsk, et språk han er i ferd med å lære seg.